ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 24ης Φεβρουαρίου 1988 *

Στην υπόθεση 264/86,

Γαλλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από τον Gilbert Guillaume, διευθυντή νομικών υποθέσεων στο Υπουργείο Εξωτερικών, και τον Philippe Pouzoulet, αναπληρωτή του, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη γαλλική πρεσβεία, 9, boulevard du Prince-Henri,

προσφεύγουσα,

υποστηριζόμενη από

Βασίλειο της Ισπανίας, εκπροσωπούμενο από τον Francisco Javier Conde de Saro, γενικό διευθυντή του κοινοτικού νομικού και θεσμικού συντονισμού, επικουρούμενο από τον Rafael García-Valdecasas Fernández και τον Ramiro Sánchez de Lerín García-Ovies, μέλη της νομικής υπηρεσίας του κράτους για το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την ισπανική πρεσβεία, 4-6, boulevard Emmanuel-Servais,

παρεμβαίνουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τη νομικό της σύμβουλο Denise Sorasio, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση των κανονισμών 2469/86 και 2470/86 της Επιτροπής, της 31ης Ιουλίου 1986, σχετικά με τη χορήγηση εξισωτικής αποζημίωσης στους παραγωγούς τόνου που προορίζεται για τη βιομηχανία κονσερβοποιίας,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο από τους Mackenzie Stuart, πρόεδρο, O. Due, J. C. Moitinho de Almeida και G. C. Rodríguez Iglesias, προέδρους τμήματος, T. Koopmans, U. Everling, Y. Galmot, K. Κακούρη και T. F. O'Higgins, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz
γραμματέας: J. A. Pompe, βοηθός γραμματέας,

έχοντας υπόψη την έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση και ύστερα από την προφορική διαδικασία της 2ας Δεκεμβρίου 1987,

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 14ης Ιανουαρίου 1988,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου, στις 21 Οκτωβρίου 1986, η Γαλλική Δημοκρατία άσκησε, δυνάμει του άρθρου 173, πρώτη παράγραφος, της Συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή με την οποία ζητεί την ακύρωση του κανονισμού 2469/86 της Επιτροπής, της 31ης Ιουλίου 1986, που θεσπίζει τις λεπτομέρειες εφαρμογής σχετικά με τη χορήγηση εξισωτικής αποζημίωσης στους παραγωγούς τόνου που προορίζεται για τη βιομηχανία κονσερβοποιίας (ΕΕ L 211, σ. 19), και του κανονισμού 2470/86 της Επιτροπής, με την ίδια ημερομηνία, που καθορίζει το μέγιστο ποσό εξισωτικής αποζημίωσης για τους τόνους που παραδίδονται στη βιομηχανία κονσερβοποιίας κατά την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου μέχρι 31 Μαρτίου 1986 (ΕΕ L 211, σ. 22).

2 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα διευκρίνισε ότι, όσον αφορά τον κανονισμό 2469/86, με την προσφυγή επιδιώκεται απλώς να διαπιστωθεί ο παράνομος χαρακτήρας της διατάξεως του άρθρου 2, παράγραφος 3. Τα επιχειρήματα που προέβαλε κατά του κύρους του κανονισμού αυτού, και τα οποία υποστηρίζει το παρεμβαίνον Βασίλειο της Ισπανίας, αφορούν πράγματι μόνο αυτή τη διάταξη.

3 Η διαφορά αφορά την εξισωτική αποζημίωση η οποία μπορεί, σύμφωνα με το άρθρο 17 του κανονισμού 3796/81 του Συμβουλίου, της 29ης Δεκεμβρίου 1981, περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα των προϊόντων αλιείας (ΕΕ L 379, σ. 1, εφεξής: ο βασικός κανονισμός) να « χορηγείται, αν είναι αναγκαίο, ... στους παραγωγούς τόνων της Κοινότητας » για ορισμένα είδη τόνου προοριζόμενα για τη βιομηχανία κονσερβοποιίας.

4 Στις αιτιολογικές σκέψεις του βασικού κανονισμού διευκρινίζεται ότι η πτώση των τιμών εισαγωγής τόνων που προορίζονται για κονσερβοποίηση, ως προς τους οποίους, δυνάμει του άρθρου 20 του κανονισμού αυτού, οι δασμοί του κοινού δασμολογίου αναστέλλονται στο σύνολό τους, μπορεί να απειλήσει το επίπεδο των εισοδημάτων των κοινοτικών παραγωγών και ότι πρέπει, επομένως, να προβλεφθεί η δυνατότητα χορηγήσεως εξισωτικών αποζημιώσεων στους παραγωγούς αυτούς « εφόσον παρίσταται ανάγκη ». Στις εν λόγω αιτιολογικές σκέψεις προστίθεται ότι, ελλείψει επαρκούς κοινοτικής παραγωγής τόνων, οι μεταποιητικές βιομηχανίες ειδών διατροφής που χρησιμοποιούν τα προϊόντα αυτά πρέπει να διατηρήσουν όρους εφοδιασμού ανάλογους με εκείνους που απολαύουν οι τρίτες χώρες που εξάγουν κονσερβοποιημένο τόνο· τα μειονεκτήματα που είναι δυνατό να προκύψουν σχετικά για τους κοινοτικούς παραγωγούς τόνου « μπορούν να αντισταθμιστούν » με τη χορήγηση των προβλεπόμενων για το σκοπό αυτό αποζημιώσεων.

5 Σύμφωνα με το άρθρο 17, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού, στο Συμβούλιο εναπόκειται να θεσπίσει « τους γενικούς κανόνες » σχετικά με τη χορήγηση της περί ης ο λόγος αποζημιώσεως. Με την παράγραφο 6 του ίδιου άρθρου προβλέπεται ότι οι « λεπτομέρειες εφαρμογής » του συστήματος αυτού θα καθοριστούν από την Επιτροπή σύμφωνα με τη διαδικασία της επιτροπής διαχειρίσεως.

6 Οι περί ων ο λόγος γενικοί κανόνες έχουν καθοριστεί με τον κανονισμό 1196/76 του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1976, περί γενικών κανόνων σχετικά με την παροχή εξισωτικών αποζημιώσεων στους παραγωγούς τόνου προοριζομένου για τη βιομηχανία κονσερβοποιίας (ΕΕ ειδ. έκδ. 04/001, σ. 91). Ο κανονισμός αυτός στηριζόταν σε ένα προγενέστερο βασικό κανονισμό, τον κανονισμό 100/76, το άρθρο 17 του οποίου είχε το ίδιο περιεχόμενο με το άρθρο 17 του ήδη ισχύοντος βασικού κανονισμού. Δυνάμει του άρθρου 7 του κανονισμού 1196/76, η Επιτροπή θεσπίζει, σύμφωνα με τη διαδικασία της επιτροπής διαχειρίσεως, τις « λεπτομέρειες εφαρμογής » του κανονισμού, καθώς και το ανώτατο ποσό της εξισωτικής αποζημιώσεως. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής καθορίστηκαν με τον προαναφερθέντα κανονισμό 2469/86 της Επιτροπής, ενώ ο κανονισμός 2470/86 καθορίζει, βάσει των διατάξεων αυτών, το μέγιστο ποσό εξισωτικής αποζημιώσεως για το πρώτο τρίμηνο του 1986.

7 Η γαλλική και ισπανική κυβέρνηση προσάπτουν στην Επιτροπή ότι με το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2469/86 θέσπισε ανώτατο όριο για το ποσό της εξισωτικής αποζημιώσεως, πράγμα που δεν προβλέπεται από τον κανονισμό 1196/76 του Συμβουλίου, και ότι με τον κανονισμό 2470/86 υπολόγισε το μέγιστο ποσό της αποζημίωσης βάσει του ανώτατου αυτού ορίου.

8 Στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση αναπτύσσονται διεξοδικώς το περιεχόμενο των σχετικών κοινοτικών κανονισμών καθώς και οι ισχυρισμοί και τα επιχειρήματα των διαδίκων. Τα στοιχεία αυτά της δικογραφίας δεν επαναλαμβάνονται πιο κάτω παρά μόνο καθόσον απαιτείται για να σχηματίσει κρίση το Δικαστήριο.

9 Προς στήριξη της προσφυγής της, η γαλλική κυβέρνηση προβάλλει δύο λόγους ακυρώσεως. Οι δύο κανονισμοί της Επιτροπής δεν είναι επαρκώς αιτιολογημένοι, ιδίως κατά το ότι με τις αιτιολογικές τους σκέψεις δεν εξηγούνται οι λόγοι που ώθησαν την Επιτροπή να καθορίσει ανώτατο όριο για την αποζημίωση. Εξάλλου, η Επιτροπή είναι αναρμόδια για τον καθορισμό ανώτατου ορίου αποζημιώσεως, δεδομένου ότι η θεσπισθείσα από το Συμβούλιο ρύθμιση δεν αφήνει περιθώριο για τον καθορισμό τέτοιου ανώτατου ορίου. Καταρχάς, πρέπει να εξεταστεί ο τελευταίος αυτός λόγος.

10 Οι σχετικές διατάξεις του κανονισμού 1196/76 του Συμβουλίου είναι οι ακόλουθες. Το άρθρο 3 προβλέπει ότι η εξισωτική αποζημίωση χορηγείται όταν, ταυτόχρονα, η μέση τριμηνιαία τιμή στην κοινοτική αγορά και η τιμή εισόδου του εν λόγω προϊόντος βρίσκονται σε επίπεδο κατώτερο του 90 % της τιμής για την κοινοτική παραγωγή, η οποία καθορίζεται από το Συμβούλιο δυνάμει του βασικού κανονισμού. Σύμφωνα με το άρθρο 4, η εξισωτική αποζημίωση παρέχεται μόνο αν προκύπτει, κατόπιν εξετάσεως, ότι η διαπιστωθείσα στην κοινοτική αγορά κατάσταση είναι συνέπεια του επιπέδου των τιμών του τόνου στη διεθνή αγορά και ότι δεν έχει προκληθεί πτώση της τιμής στην κοινοτική αγορά από ασυνήθη αύξηση των παραχθεισών ποσοτήτων. Τέλος, το άρθρο 5 ορίζει ότι το ύψος της αποζημίωσης περιορίζεται στη διαφορά μεταξύ της τιμής για την κοινοτική παραγωγή και της τιμής που πράγματι εισέπραξε ο κοινοτικός παραγωγός· το ποσό όμως αυτό δεν μπορεί να υπερβαίνει τη διαφορά μεταξύ της τιμής για την κοινοτική παραγωγή και της μέσης τριμηνιαίας τιμής στην κοινοτική αγορά.

11 Το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2469/86 της Επιτροπής προβλέπει ότι το μέγιστο ποσό της αποζημιώσεως καθορίζεται στο επίπεδο που είναι αναγκαίο για να

εξασφαλιστεί ότι η μείωση της τιμής στην κοινοτική αγορά δεν απειλεί το εισόδημα των παραγωγών τόνου που προκύπτει από τη διάθεση στο εμπόριο των παραχθεισών ποσοτήτων, τόσο στην κοινοτική αγορά όσο και στην αγορά των τρίτων χωρών. Από ένα « τεχνικής φύσεως υπηρεσιακό σημείωμα », το οποίο τέθηκε από την Επιτροπή στη διάθεση της επιτροπής διαχειρίσεως και περιέχεται στη δικογραφία, προκύπτει ότι ο κανόνας αυτός του καθορισμού ενός ανώτατου ορίου έχει ως αποτέλεσμα να μπορεί η Επιτροπή να εφαρμόζει, κατά την εκτίμηση του μέγιστου ποσού της αποζημιώσεως, βάσει του κανονισμού του Συμβουλίου, μια « διόρθωση » προκειμένου να εξασφαλίζεται ότι το ποσό αυτό δεν υπερβαίνει την πραγματική μείωση των συνολικών εσόδων των κοινοτικών παραγωγών. Η διόρθωση αυτή υπολογίζεται βάσει συγκρίσεως του προϊόντος της μέσης τιμής και των πωληθεισών ποσοτήτων, τόσο στην κοινή αγορά όσο και στην αγορά των τρίτων χωρών, για το εν λόγω τρίμηνο προς τον μέσο σταθμικό όρο για το αντίστοιχο τρίμηνο των τριών προηγούμενων ετών.

12 Η γαλλική και ισπανική κυβέρνηση φρονούν ότι ο κανονισμός του Συμβουλίου περιέχει απολύτως σαφείς περιορισμούς, όσον αφορά τον υπολογισμό του μέγιστου ποσού της εξισωτικής αποζημίωσης και δεν αφήνει περιθώριο για τον καθορισμό νέου σημαντικού ορίου στο πλαίσιο των θεσπιζόμενων από την Επιτροπή λεπτομερειών εφαρμογής. Εξάλλου, ο θεσπισθείς από την Επιτροπή κανόνας περί ανώτατου ορίου αποτελεί συνάρτηση της εξέλιξης των εισοδημάτων των παραγωγών, λαμβανομένων υπόψη των παραχθεισών ποσοτήτων, ενώ το ίδιο αυτό στοιχείο είχε ήδη ληφθεί υπόψη στο άρθρο 4 του κανονισμού του Συμβουλίου.

13 Η Επιτροπή φρονεί ότι η διάκριση μεταξύ των « γενικών κανόνων » που θεσπίζονται από το Συμβούλιο και των « λεπτομερειών εφαρμογής » που καθορίζονται από την Επιτροπή, δεν μπορεί να γίνεται χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η αλληλουχία των σχετικών ρυθμίσεων. Εν προκειμένω, όμως, η διάταξη του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2469/86 είναι σύμφωνη προς το στόχο της εξισωτικής αποζημιώσεως, όπως αυτός ορίζεται στις αιτιολογικές σκέψεις του βασικού κανονισμού, ενώ ταυτόχρονα δεν αντιφάσκει προς τις διατάξεις του κανονισμού 1196/76 του Συμβουλίου.

14 Καταρχάς, πρέπει να γίνει δεκτό ότι στις διατάξεις των κανονισμών 3796/81 και 1196/76 του Συμβουλίου, με τις οποίες παρέχεται στην Επιτροπή η δυνατότητα να καθορίζει, σύμφωνα με τη διαδικασία της επιτροπής διαχειρίσεως, τις λεπτομέρειες εφαρμογής του εν λόγω συστήματος ενισχύσεων, αναφέρονται παραδείγματα τέτοιων λεπτομερειών εφαρμογής και ότι στα παραδείγματα αυτά δεν περιλαμβάνεται η θέσπιση κανόνων σχετικά με τον καθορισμό ανώτατου ορίου αποζημιώσεως. Έτσι,

στο άρθρο 17, παράγραφος 6, του βασικού κανονισμού αναφέρονται ιδίως ο καθορισμός των συντελεστών προσαρμογής που εφαρμόζονται στα διάφορα είδη, μεγέθη και μορφές υπό τις οποίες εμφανίζεται ο τόνος, καθώς και ο κατάλογος των αντιπροσωπευτικών αγορών και λιμένων που λαμβάνονται υπόψη για την εξακρίβωση των μέσων μηνιαίων τιμών. Στο άρθρο 7 του κανονισμού 1196/76 του Συμβουλίου μνημονεύονται, ως παράδειγμα, οι προσαρμογές του μέσου σταθμικού όρου των μέσων μηνιαίων τιμών.

15 Υπό τις συνθήκες αυτές, το επίμαχο πρόβλημα περιορίζεται στο αν το γεγονός ότι το Συμβούλιο συμπεριέλαβε μεταξύ των « γενικών κανόνων », σχετικά με τη χορήγηση της αποζημιώσεως, και συγκεκριμένους περιορισμούς, όσον αφορά τον υπολογισμό του μέγιστου ποσού, εμποδίζει τον καθορισμό, βάσει των θεσπιζόμενων από την Επιτροπή « λεπτομερειών εφαρμογής », ενός πρόσθετου ανώτατου ορίου όταν το ανώτατο αυτό όριο αποτελεί συνάρτηση του επιπέδου των εισοδημάτων των παραγωγών τόνου.

16 Εν προκειμένω, πρέπει να εξεταστούν τόσο οι στόχοι της εξισωτικής αποζημιώσεως όσο και οι διατάξεις που διέπουν τις προϋποθέσεις χορηγήσεώς της.

17 Όσον αφορά τους στόχους, πρέπει να τονιστεί ότι η εξισωτική αποζημίωση προβλέφθηκε ως αντιστάθμισμα του οικονομικού μειονεκτήματος που μπορεί να προκύψει από τη μείωση του εισοδήματος λόγω του ανοίγματος της ευρωπαϊκής αγοράς στους κατεψυγμένους τόνους προελεύσεως τρίτων χωρών που προορίζονται για κονσερβοποίηση. Κατά συνέπεια, ορθώς η Επιτροπή υποστήριξε ότι τα αρμόδια όργανα είναι υποχρεωμένα να λαμβάνουν υπόψη, κατά τον υπολογισμό του μεγίστου ποσού της αποζημιώσεως, την απειλή που υφίσταται για το επίπεδο των εισοδημάτων των παραγωγών από τα ρεύματα των εισαγωγών εντός της Κοινότητας.

18 Εντούτοις, η διαπίστωση αυτή δεν συνεπάγεται, κατ' ανάγκη, ότι η Επιτροπή μπορεί να καθορίζει, στο πλαίσιο των λεπτομερειών εφαρμογής, ανώτατο όριο αποζημιώσεως βασιζόμενο στην κατάσταση των εισοδημάτων των παραγωγών, που εκτιμάται βάσει των παραχθεισών ποσοτήτων και της μέσης τιμής. Πράγματι, η αιτίαση τόσο της γαλλικής όσο και της ισπανικής κυβερνήσεως συνίσταται ακριβώς στον ισχυρισμό ότι όλα τα στηριζόμενα στο επίπεδο των εισοδημάτων στοιχεία έχουν ήδη ληφθεί υπόψη στον κανονισμό 1196/76, και ιδίως στο άρθρο 4, κατά τρόπο ώστε να αποκλείεται οποιαδήποτε επιβολή άλλων περιορισμών βασιζόμενων σε τέτοια στοιχεία.

19 Επί του σημείου αυτού, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι το άρθρο 4 δεν αφορά παρά μια ιδιαίτερη κατάσταση, δηλαδή αυτή κατά την οποία η μείωση της τιμής στην κοινοτική αγορά προκαλείται από « ασυνήθη αύξηση » των ποσοτήτων που έχουν παραχθεί εντός της Κοινότητας· στην περίπτωση αυτή, δεν μπορεί να χορηγείται καμιά αποζημίωση. Η διάταξη αυτή παρέχει στην Επιτροπή τη δυνατότητα να τροποποιεί το μέγιστο ποσό της αποζημιώσεως λαμβάνοντας υπόψη την αύξηση της κοινοτικής παραγωγής η οποία, χωρίς να είναι ασυνήθης, μπορεί εντούτοις να αντισταθμίζει την απώλεια των εισοδημάτων που προκαλείται από τη μείωση των τιμών.

20 Το επιχείρημα αυτό της Επιτροπής πρέπει να απορριφθεί. Πράγματι, στις αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού του Συμβουλίου τονίζεται μεν ότι η εξισωτική αποζημίωση προβλέφθηκε, διότι μια μείωση της τιμής εισαγωγής μπορεί να απειλήσει το εισόδημα των κοινοτικών παραγωγών, για την εκτίμηση όμως της απειλής αυτής λαμβάνεται υπόψη το επίπεδο των τιμών. Μόνο σε περίπτωση ασυνήθους αυξήσεως των παραχθεισών εντός της Κοινότητας ποσοτήτων αποκτά σημασία περισσότερο η εξέλιξη της παραγωγής παρά η εξέλιξη του επιπέδου των τιμών, αυτό δε προκειμένου να αποκλειστεί κάθε δυνατότητα χορηγήσεως αποζημιώσεως.

21 Από αυτό πρέπει να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο κανονισμός 1196/76 πρέπει να θεωρηθεί ότι περιέχει εξαντλητική ρύθμιση, όσον αφορά τη δυνατότητα να λαμβάνεται υπόψη η εξέλιξη των παραχθεισών ποσοτήτων και το επίπεδο των εισοδημάτων και ότι, κατά συνέπεια, η Επιτροπή δεν ήταν αρμόδια να προβλέψει, στο πλαίσιο του καθορισμού των λεπτομερειών εφαρμογής του συστήματος χορηγήσεως της αποζημιώσεως, κανόνες περί καθορισμού ανώτατου ορίου στηριζόμενους στα ίδια αυτά κριτήρια.

22 Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι ο αντλούμενος από την αναρμοδιότητα της Επιτροπής λόγος πρέπει να γίνει δεκτός και ότι το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2469/86 της Επιτροπής πρέπει να ακυρωθεί, χωρίς να χρειάζεται ανάγκη να εξεταστεί ο άλλος λόγος ακυρώσεως.

23 Κατά συνέπεια, ο κανονισμός 2470/86 της Επιτροπής, περί του καθορισμού του μεγίστου ποσού της εξισωτικής αποζημιώσεως, όπως προκύπτει από την εφαρμογή της πιο πάνω διατάξεως, πρέπει να ακυρωθεί στο σύνολό του.

Επί των δικαστικών εξόδων

24 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα. Όμως, ούτε η γαλλική ούτε η ισπανική κυβέρνηση ζήτησαν να καταδικαστεί η Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα. Κατά συνέπεια, καίτοι η Επιτροπή ηττήθηκε, κάθε διάδικος πρέπει να φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2469/86 της Επιτροπής, της 31ης Ιουλίου 1986, που θεσπίζει τις λεπτομέρειες εφαρμογής σχετικά με τη χορήγηση εξισωτικής αποζημίωσης στους παραγωγούς τόνου που προορίζεται για τη βιομηχανία κονσερβοποιίας.

2) Ακυρώνει τον κανονισμό 2470/86 της Επιτροπής, της 31ης Ιουλίου 1986, που καθορίζει το μέγιστο ποσό της εξισωτικής αποζημίωσης για τους τόνους που παραδίδονται στη βιομηχανία κονσερβοποιίας κατά την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου μέχρι 31ης Μαρτίου 1986.

3) Κάθε διάδικος φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.

Mackenzie Stuart Due Moitinho de Almeida Rodríguez Iglesias

Koopmans Everling Galmot Κακούρης O'Higgins

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 24 Φεβρουαρίου 1988.

Ο γραμματέας

J.-G. Giraud

Ο πρόεδρος

A. J. Mackenzie Stuart